

РЕШЕНИЕ

№ 3095

гр. София, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 16.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **10234** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 28 от ЗХ.

Образувано е по жалба вх.№ 26-Е-1574/12.10.21г на [фирма]-С. с представляващ А.В. против Решение № 000030-4766/04.10.21г на ИД на НАП, с което се оставя без уважение искане вх.№ 26-Е-1236/22.06.21г за възстановяване като недължимо платена внесена дър.такса в размер на 25 000лв на осн. чл. 30 ал.6 от ЗХ.

В жалбата се сочи, че Решението е мат.незаконосъобразно, като се моли за отмяната му и задължаване на ответника да издаде акт за възстановяване на недължимо платена дър.такса. В съд.заседание адв. Г. поддържа жалбата, претендира разноси и сочи, че чл. 30 ал.7 от ЗХ изключва събиране на други дър.такси за издаване на лиценз за хазартни игри, които се облагат по ЗКПО, освен таксите по чл.30 ал.1 от ЗХ. Приложим е §86 ал.1 от ПЗР на ЗИДЗХ, предвид началото на адм.производство на 10.12.19г, като неоснователно е събрана и такса по чл.30 ал.6 от ЗХ.Има забрана в чл.9 ал.2 и чл.34 ал.1 от ЗХ, като таксата по ал.6 на чл.30 от ЗХ се заплаща на друго основание/за осъществяване на проверки на всяка първа и трета година/. Съгл. чл. 30 ал.10 от ЗХ, такси по ал.4,5 и 6 на чл.30 от ЗХ се плащат когато се събира двукомпонентна такса/с фиксиран и променлив размер, като променливият размер заменя ЗКПО и се плаща за поддръжка на лиценза/. Който плаща двукомпонентна такса по ЗХ, не се облага по ЗКПО, и обратното-който се облага по ЗКПО- плаща само таксата по ал.1 вр. ал.7 от чл.30 на ЗХ.

Ответникът-ИД на НАП, се представлява в съд.заседание от юрк.А., който оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, поддържа писмено становище по жалбата

и моли за отхвърлянето ѝ, претендира юрк.възнаграждение. Сочи, че се дължат кумулативно 2 дър.такси- по ал.1 и по ал.6 от ЗХ, като едната не изключва другата. Таксата по ал.6 на чл.30 от ЗХ е за издаване и поддържане на лиценза. В края на първата и третата година се извършват проверки от НАП по спазването на лиценза, като цитираният §86 от ПЗР на ЗИДЗХ е неприложим за тези проверки след издаването на лиценза/за тях се прилага действащия към момента на извършването им режим, т.е. прилага се чл.30 ал.6 от ЗХ/, а параграфът е приложим само относно решението за самото издаване на лиценза,поискано преди ЗИДЗХ по ДВ бр.69/20г/не и за последващите проверки/. Органът действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да събере и двете такси/предвид чл.29 ал.3,чл.30 ал.1 и ал.6 и чл.10 от ЗХ/, като не са били налице основания по ЗДТ за освобождаване от внасяне на дър.такса.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съгл. изискванията на АПК, пред надлежния съд/чл. 28 от ЗХ е специален и сочи АССГ като компетентния съд/, от лице с активна проц.легитимация/адресат на акта и заявител в адм.производство/, срещу инд.адм.акт по см. на чл. 28 от ЗХ и чл.21 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

По искане на дружеството от 10.12.19г, ИД на НАП е издал на дружеството Решение № 000030-756/08.03.21г за издаване на нов лиценз за организиране на хазартни игри с 12 бр.игрални автомати с 15бр. игрални места, за срок от 5 години, в игрална зала в [населено място].Към искането дружеството е приложило всички документи по чл.5 ал.1 и чл.12 от Наредбата за документите, необходими за издаване на лицензи по ЗХ/ред. ДВ бр.79/17г/, вкл. по т.11 на чл.5 от Наредбата- документ за платена държавна такса за разглеждане на документите.

След издаването и във връзка с Решението от 08.03.21г за издаване на лиценз, е приложено платежно нареждане от 23.03.21г за платена дър.такса в размер от 7500лв по чл.3 ал.1 т.4 б."а" от Тарифата за таксите вр. чл. 30 ал.1 от ЗХ- за издаване на лиценза /въз основа на броя игрални места в обекта/ и платежно нареждане от 20.04.21г за платена дър.такса в размер от 25 000лв по чл.30 ал.6 от ЗХ -за издаване и поддържане на лиценз/въз основа на срока на лиценза и броя жители по местонахождение на обекта/. Първата такса е внесена на 23.03.21г- при връчването на Решението на 09.03.21г и съгл. чл.12 ал.1 т.2 от Наредбата- в 7мо дневен срок от влизане в сила на Решението от 08.03.21г/.

Представена е Декларация на дружеството по ЗКПО от 05.07.21г- за второ тримесечие на 2012г, дължима до 15то число след изтичане на тримесечието/т.е. до 15.07.21г/, т.е. Дружеството плаща данък по ЗКПО/представени доказателства за плащане/, респ. съгл. ал.7 на чл.30 от ЗХ в редакция към датата на искането- от него е дължима само таксата по ал.1 на чл.30 от ЗХ- при издаване на лиценза/тъй като искането от 10.12.19г е само за издаване на лиценз/.

Със заявление от 22.06.21г дружеството иска да му се възстанови таксата от 25000лв /като недължимо платена/. С това заявление се слага началото на процесното адм.производство, завършило с обж. Решение № 000030-4766/04.10.21г. С него ИД на НАП, на осн. чл. 17 ал.1 т.16 от ЗХ вр. чл. 7 ал.1 от ЗДТ, оставя искането без уважение като неоснователно, тъй като таксата не е недължимо платена.

Съдът намира от правна страна следното:

Решението е издадено от компетентен орган, в кръга на неговата мат.компетентност

по чл. 17 ал.1 т.16 от ЗХ. Само че не във връзка с погрешно посоченото в Решението правно основание по чл.7 от ЗДТ/този текст касае определяне и внасяне на дър.такси/, а във вр. с относимия чл. 4б от ЗДТ/този текст касае възстановяването на недължимо внесените дър.такси, с каквото заявление е бил сезиран ответника в това производство/. Изложеното налага извода, че в обж. Решение е посочено неотнормосимо правно основание-чл.7 от ЗДТ, като липсва посочено относимото правно основание за постановяване на обж.Решение-чл.4б от ЗДТ/което е релевантно към мат.законосъобразност на Решението/.

Решението е издадено в писмената форма по чл.59 ал.1 от АПК, като съдържа зад.реквизити по общия чл.59 ал.2 от АПК, вкл. факт. и правни основания.

В хода на адм.производство не са допуснати съществени нарушения на адм.производствените правила, спазен е чл.35 от АПК/изяснени относимите факти/, не е нарушено правото на защита.

Решението не противоречи и на целта на закона-в частност на чл.4б от ЗДТ.

Жалбоподателят всъщност твърди единствено и само мат.незаконсъобразност на Решението, като потвърждава в съд.заседание, че спорът е правен, а не по фактите.По мат.законосъобразност на Решението, Съдът намира следното: Видно от мотивите на органа,изложени в Решението- всички те касаят определянето и дължимостта на дър.такси, затова и е цитирано като правно основание- чл.7 от ЗДТ. Производството обаче по естеството си е такова по чл.4б от ЗДТ/непосочено и некомментирано изобщо от ответника в Решението /, като е следвало да се направи правен анализ дали действително таксата от 25000лв/по чл.30 ал.6 от ЗХ, внесена на 20.04.21г, след влизане в сила на Решението за издаване на лиценз/ е била недължимо платена. При този анализ е следвало да се вземе предвид, че:

Към датата на искането - 10.12.19г, ЗХ действа в ред. ДВ. бр.42/19г, като съгл. чл. 30 ал.7- “За хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал. 1/за издаване на лицензи - по тарифа, приета от Министерския съвет/. Съгл. чл.30 ал.4 от ЗХ- “За издаване и поддържане на лиценз за онлайн залагания се събира двукомпонентна държавна такса, състояща се от еднократна такса в размер на 100 хил. лв. и променлива част...”, като съгл. ал.8- “Еднократната част от таксата по ал. 4 се внася по банкова сметка на Комисията преди получаване на удостоверението за издаден първоначален лиценз за организиране на хазартни игри”, а съгл. ал.9- “променливата част от таксата по ал. 4 се внасят по банкова сметка на Комисията в срока за подаване на декларацията по ал. 6”, т.е. “до 15-о число на следващия месец”.

Решение № 000030-756/08.03.21г обаче е издадено , когато ЗХ действа в сегашната редакция / ДВ бр.14/21г/, а Наредбата- в сегашната редакция /ДВ бр.7/21г/.Към този момент вече са били налице изменения в чл.30 от ЗХ съгл. ДВ бр.69/04.08.20г. Първото изменение в ЗХ след датата на искането е изменението с ДВ бр.14/18.02.20г, съгл. §10 ал.2 от ПЗР към което- висящите производства по издаване на лицензи се прекратяват и внесените дър.такси се възстановяват. Проц. производство е било висящо, но по него още не са били внесени двете такси, същото не е и прекратено.

Следва изменение в ЗХ съгл. ДВ бр.69/04.08.20г, съгл. §86 ал.1 от ПЗР на което- висящите производства/като процесното/ се довършват при досегашните изисквания в 9-месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне. Решението за издаване на лиценз е от 08.09.21г, т.е. издадено е в 7месечен срок от влизане в сила на закона. Произнасянето

е следвало да бъде съгл. редакция на ЗХ - ДВ бр.14/20г. По нея чл.30 от ЗХ е същия, като по ред.ДВ бр.42/19г /действаща към датата на искането, коментирана по-горе/. В самото Решение за издаване на лиценз от 08.09.21г се сочи изрично, че се издава на осн. §86 ал.1 от ПЗР на ЗИДЗХ.

Следователно, за издаването на лиценз се е дължала само таксата по чл.30 ал.1 от ЗХ вр. чл.3 ал.1 т.4 б."а" от Тарифата за таксите- 7500лв, внесена на 23.03.21г. Таксата от 25000лв, внесена на осн. чл. 30 ал.6 от ЗХ на 20.04.21г, не се е дължала съгл. ЗХ в ред. ДВ бр.14/20г, приложима съгл. §86 ал.1 от ПЗР на ЗИДЗХ ДВ бр.69/20г.

Доколкото в самото Решение от 08.03.21г не се определят размерите на дължимите такси за издаване на лиценз, не може да се счита, че с влизане в сила на това Решение по окончателен начин е определен и размера на дължимата такса/щом Решението не е обжалвано, да е била преклудирана възможността да се оспори размера на определените с него такси/. Не се твърди и наличието на издаден друг адм. акт/след Решението/, с който органът да е определил размера на дължимите такси. Видно от молбата за възстановяване на таксата на дружеството- за да получи то удостоверение за издадения лиценз/след влизане в сила на Решението/, устно е уведомено по телефон, че следва да внесе допълнително и такса по чл.30 ал.6 от ЗХ/процесната/. Следователно липсва инд. адм. акт по см. на АПК, с който да е разпоредено нейното внасяне, а същата е внесена по-късно от таксата по ал.1 на чл.30 от ЗХ.

Съдът намира Решението за мат.незаконносъобразно, като то следва да се отмени и преписката да се върне за ново произнасяне, съобразно указанията по-горе/таксата да се възстанови/, в сроковете за произнасяне по АПК.

При този изход на спора, на жалбоподателя се дължат разноски- 1300лв договорен и внесен адв.хonorар/неоспорен/ и 50лв дър. такса.

Водим от горното и на осн. чл. 172 ал.2, чл. 173 ал.2 и чл.174 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 000030-4766/04.10.21г на ИД на НАП, по жалба вх.№ 26-Е-1574/12.10.21г на [фирма]-С. с представляващ А.В..

ВРЪЩА ПРЕПИСКАТА на ИД на НАП за ново произнасяне по искане вх.№ 26-Е-1236/22.06.21г на [фирма]-С., съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите по-горе, КАТО ОПРЕДЕЛЯ СРОК- 7мо дневен от получаване на преписката от ответника.

ОСЪЖДА Национална Агенция по приходите да заплати на [фирма]-С. с представляващ А.В. сумата от 1350лв/хиляда триста и петдесет лева/, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14дневен срок от съобщението.

Съдия:

